

ת"א 1368/95

המ' 11099/95

בבית המשפט המחוזי בתל אביב יפו

בפני: כבוד השופטת עדנה ארבל

המבקשים:

1. ישי בשן

2. שמואלי שלמה

בשם המבקשים: עו"ד הוס ו/או נ. ברזילי ו/או ש. אילת

נגד

המשיבים:

1. מנשה ח. אלישר 2. ניקוטרון בע"מ 3. שמואל שמיע בע"מ

בשם המשיבים: עו"ד ג. ארדינסט ו/או אורי נוי ואח'

החלטה

1. בפני בקשה לצו מניעה זמני לאסור על המשיבים להפסיק את הספקתם הסדירה של כלל מותגיהם למבקשים וזאת עד למתן פסק הדין בתובענה העיקרית, בת"א 1368/95. בקשה נוספת (המר' 11098/95) לצו מניעה זמני האוסר על המשיבים לשנות את תנאי הסחר עם המבקשים, נזנחה ע"י האחרונים בשלב הסיכומים ועל כן ניתנת החלטה לגבי המ' 11099/95 בלבד.

2. עיקרי העובדות:

המבקשים הינם מפיצים יחידים באזור רחובות של סיגריות תוצרת חוץ כאשר המבקש 1 עוסק בכך כ- 17 שנה והמבקש 2 כ- 13 שנה.

המשיבה 1 הינה יבואנית סיגריות של יצרנים שונים בחו"ל ("קנט" "מרלבור" ואחרים).

המשיבה 2 משווקת את הסיגריות המיובאות באזור שמדרום לתל-אביב, הכולל בתוכו את האזור בו עוסקים המבקשים כמפיצים.

המשיב 3 משווק את הסיגריות המיובאות באזור תל אביב ובאזור שמצפון לתל אביב.

המשיבים 2 ו- 3, ביחד עם משווק נוסף, הינם המשווקים היחידים של הסיגריות המיובאות ע"י המשיבה 1 לפי אזורים, כאמור. כל משווק קשור עם מספר מפיצים האחראים על אזורים קטנים יותר.

המבקשים מנהלים את עסקיהם באמצעות "שותפות בשן" והם מפיצים את הסיגריות המיובאות אותן הם רוכשים מהמשיבה 2 בקרב כ- 180 קמעונאים באזור רחובות.

המבקשים והמשיבה 2 ניהלו את קשריהם המסחריים מבלי שהיה ביניהם חוזה בכתב המגביל את משך ההתקשרות.

בין הצדדים התנהל דיון משפטי קודם בביהמ"ש המחוזי בירושלים. המבקש 1 הגיש תובענה כנגד המשיבים, שבמסגרתה נתבעו המשיבים לשלם לו 650,000 ש"ח כפיצוי על נזקים שנגרמו לו וכן נתבקש ביהמ"ש ליתן צו מניעה האוסר על המשיבים להפסיק את אספקת הסיגריות המיובאות למבקש 1. המבקש טען בתביעה כי הוא מפיץ הפועל בנפרד מן השותפות ("בשן"). ביום 22.8.95 ניתן בביהמ"ש המחוזי בירושלים, ע"י כב' השופטת צור פסק דין הדוחה את התביעה.

ביום 10.9.95 שלחה המשיבה 2 למבקשים הודעת ביטול וסיום התקשרות שתכנס לתוקפה ביום 18.11.95, כ - 70 יום לאחר הודעת הביטול. בבקשה שבפני טוענים המבקשים כי המשיבה 2 לא הייתה רשאית להביא את ההתקשרות לידי סיום בצורה ובאופן בו נעשה.

3. עיקר טענות המבקשים :

א. המשיבה 1 הינה מונופולין בתחום יבוא הסיגריות וההסכם בינה ובין שלושת המשווקים הראשיים הינו הסדר כובל. המשיבים מהווים מונופול בתחום יבוא הסיגריות (שולטים בלמעלה מ-80% מהשוק) ועפ"י ס' 29 לחוק ההגבלים העסקיים אסור להם להפסיק לספק סחורה ללא הצדק סביר. בתוספת הראשונה לצו הגבלים עסקיים (קביעת מונופולין) התש"מ - 1980, סווגו סיגריות מייצור מקומי וסיגריות מיובאות בתחומים נפרדים לצורך קביעת מונופולין. כתוצאה מכך אין מדובר בחוזה הפצה רגיל בין ספק למפיץ ואין להקיש למקרה זה מן המקרים האחרים שנדונו בפסיקה בעניין יחסי ספק-מפיץ.

ב. המשיבה 1 קשורה גם היא בהסכם עם המבקשים כפי שניתן ללמוד מפניות שנעשו כלפי סיטונאים שונים במהלך השנים. העובדה כי במשך 10 השנים האחרונות בוצעו המסירות בין המבקשים ובין המשיבה 2 בלבד, אין בה כדי לפגוע בקיומו של הסכם מחייב גם בין המבקשים ובין המשיבה 1.

ג. המבקשים רכשו את הסיטונאות לאחר שהובטח והותנה כי הנתבעים יספקו להם את מרכולתם, ללא הגבלה בזמן.

ד. הסיבה להפסקת ההתקשרות נעוצה בהגשת תביעה מצד המבקש 1 כנגד המשיבים בביהמ"ש המחוזי בירושלים. מדובר בעמידה על זכות לגיטימית שאיננה מהווה הפרת הסכם ולא ניתן לסיים את ההתקשרות בגינה.

ה. למבקשים ניתנה הודעה מוקדמת בת 70 יום שאינה מספקת בנסיבותיו של מקרה זה וזאת ניתן היה ללמוד גם מחקירתו הנגדית של מנהלה של המשיבה 2 ממנה עולה כי סיטונאים אחרים דוגמת המבקשים זכו להודעה מוקדמת בת ששה חודשים.

המבקשים ביססו את בקשתם על טעמים משפטיים שונים :

- דיני חוזים - אכיפה לפי ס' 2 לחוק החוזים (תרופות). הודעת סיום ההתקשרות מהווה הפרה צפויה מצד המשיבים שכן מדובר בחוזה אספקה ללא הגבלת זמן.

- דיני הנזיקין - עפ"י ס' 29 ו- 50 לחוק ההגבלים העסקיים. הפסקת אספקת המותגים ללא הצדקה מצד מונופולין מהווה עוולה בנזיקין.

- דיני עשיית עושר ולא במשפט - המבקשים רכשו, השקיעו וטיפחו את הסיטונאות והמשיבים, בדרך של העברת הסיטונאות לאחר ייהנו שלא כדין מפרות עמלם והשקעתם של המבקשים לאורך שנים רבות.

4. עיקרי טענות המשיבים :

א. המבקשים הראו חוסר ניקיון כפיים בכך שהעלימו מביהמ"ש עובדות חשובות וזאת בשני מקרים. ראשית, לא פרטו המבקשים את הסיבה האמיתית לזניחת בקשתם בהמ' 11098/95. בקשה זו דנה בשינוי תנאי הסחר מצד המשיבה 2 שדרשה בטוחות בדרך של ערבות בנקאית. המבקשים טענו כי מדובר בשינוי שרירותי שנעשה בחוסר סמכות. משהחליטו לזנוח את הבקשה נימקו זאת הן בכך שהצליחו לעמוד במעמסה הכספית והן בצורך לצמצם את המחלוקות עם המשיבות.

הסיבה האמיתית היא קבלתו של ערעור בביהמ"ש העליון לגבי יחסי הסחר בין חברת דובק ומפיצה שקבע כי דובק רשאית לדרוש בטוחות בדרך של ערבות בנקאית. בבקשה (1098/95) צוין כי יש להחיל את הדין החל על דובק וסיטונאיה על המשיבים וסיטונאיהם בהסמך על החלטת ביהמ"ש המחוזי בנושא, שנהפכה בביהמ"ש העליון והובילה, כאמור, לכך שלא היה מנוס מזניחת הבקשה. שנית, המבקשים לא ציינו בפני ביהמ"ש את ההליך הקודם שהתנהל בין הצדדים בביהמ"ש המחוזי ב-ים. הם צרפו פסקה אחת בלבד מתוך פסק הדין ונמנעו מלתאר את מסכת התביעה ואת השתלשלות האירועים שקדמה לה. עצם הגשת התביעה ע"י המבקש 2 היווה מעשה של הפרת אמונים והיה זה מן הראוי לציין זאת בבקשה.

העלמת העובדות הנ"ל מביהמ"ש יש בהן כדי לשלול על הסף את זכותם של המבקשים לקבלת הסעד הזמני שהינו "סעד מן היושר".

ב. אין ולא היה מקום לצירופם של משיבים 1 ו- 3 לבקשת התביעה. המשיב 3 הוא אדם פרטי העוסק בשיווק והפצה באזור אחר בארץ. המשיבה 1 הינה היבואנית של הסיגריות והיא אינה מתערבת בהחלטותיה של המשיבה 2 לגבי התקשרויותיה של זו האחרונה עם מפיץ זה או אחר. גם במקרה דנן החליטה המשיבה 2 על הפסקת ההתקשרות מבלי שקבלה או נזקקה לאשור כלשהו מצד המשיבה 1.

ג. המשיבים אינם "בעלי מונופולין". הם לא הוכרזו ככאלה ע"י הממונה להגבלים עסקיים ולא מתקיימים התנאים להוכחת קיומו של מונופול. ענף יבוא הסיגריות הוא חלק משוק הסיגריות בכללותו וההפרדה מן היצור המקומי היא מלאכותית. המשיבים מהווים רבע משוק הסיגריות בכללותו. כמו כן, לעניין הפרתו של ס' 29 לחוק ההגבלים עסקיים הרי שיש צורך ב"סירוב בלתי סביר" שאינו מתקיים בנסיבות העניין. בבית הדין להגבלים עסקיים (תיק מונ' 1/93) נדונו היחסים בין דובק, המוכרזת כמונופול, ובין מפיצה ונקבע שדובק רשאית להפסיק את ההתקשרות עם מפיצים שהיא אינה מעוניינת בשרותיהם. מכאן ניתן להסיק שגם המשיבים רשאים להפסיק את ההתקשרות עם מפיצים ואובדן יחסי האמון בין הצדדים איננו מהווה מקרה של סירוב בלתי סביר.

ד. סיום ההתקשרות בין הצדדים נעשה לאחר שהמשיבה 2 איבדה את אמונה במבקשים, הן אישית והן מקצועית. ההתדרדרות החלה כבר לפני שנתיים כאשר המבקשים סרבו לשתף פעולה עם מקדמי המכירות מטעם המשיבה 2. התביעה שהוגשה בביהמ"ש המחוזי בי-ם הייתה בבחינת "הקש ששבר את גב הגמל" ובנסיבות אלה של אובדן אמון מוחלט אין מקום להמשיך את הקשר העסקי בין הצדדים.

ה. ההסכם בין המבקשים לבין המשיבה 2 התבסס על הסכמות בעל פה והיה בלתי קצוב בזמן. הטענה כי הסכם מסוג זה הוא הסכם לצמיתות מנוגדת להגיון המסחרי כלכלי. ההלכה היא כי הסכם מסוג זה אשר לא נקבע מועד לסיומו ניתן תמיד לביטול ע"י מתן הודעה מוקדמת "פרק זמן סביר" מראש. מדובר בהסכם הבנוי על יחסי אמון שלא ניתן לאוכפו. יחסי ספק-מפיץ אינם ניתנים לאכיפה בדרך של סעד קבוע ובטח שלא בדרך של סעד זמני. המקרים שנדונו בפסיקה מתייחסים לסבירות ההודעה המוקדמת מבחינת אורכה ולא נמצאה אף דוגמא של אכיפת חוזה הפצה לא בסעד קבוע ולא בסעד זמני. כמו כן, זכויותיהם של המפיצים הם זכויות חוזיות ולא קנייניות. במקרה דנן ניתן למבקשים פרק זמן של 70 יום שהינו פרק זמן סביר בנסיבות העניין שכן המבקשים הפרו הפרה יסודית את ההסכם ולפיכך ההודעה שניתנה להם נתנה לפנים משורת הדין.

אדון להלן בטענות שהועלו בפניי, שלא לפי סדרן.

5. הקשרים בין המבקשים והמשיבות

כאמור, טוענים המבקשים כי גם המשיבות 1 ו-3 קשורות עימם בהסכם למרות שהמכירות מתבצעות בינה ובין המשיבה 2 בלבד.

המשיב 3 הינו אדם פרטי המשמש כמשווק באזור ת"א והצפון והאזור בו פועלים המבקשים איננו בתחומו. המבקשים לא רכשו ממנו את המותגים ולא נתקיימו ביניהם קשרי מסחר. אי לכך, אין ביניהם כל יריבות.

המשיבה 1 הינה יבואנית המותגים. כפי שצוין בתצהירו של מנהלה של המשיבה 2 הרי שלמעלה מ-10 שנים נעשות המכירות בין המשיבה 2 ובין המבקשים בלבד. העובדה כי המשיבה 1 הינה יבואנית אינה הופכת אותה לצד בהסכם עם המבקשים. לא הוכח בפניי, בשלב זה, כי קיים פקוח מצד המשיבה 1 על פעילותיה והתקשרויותיה של המבקשת 2 עם סייטונאים כדוגמת המבקשים. ההפך הוא הנכון ונראה כי המבקשת 2 קובעת על דעתה ומבלי לקבל את אשור המשיבה 1 עם מי היא תקשור קשרי מסחר וכיצד. אי לכך, קיימת יריבות בין המבקשות ובין המשיבה 2 בלבד וכל הטענות המשפטיות יתייחסו למערכת היחסים ביניהן.

6. ניקיון כפיים :

ב"כ המשיבים טען כי המבקשים העלימו עובדות בפני בית המשפט ועל כן יש לשלול מהם את הזכות לקבלת סעד זמני שהוא סעד מן היושר.

לעניין זניחת הבקשה הנוספת כנגד שינוי תנאי השכר, אין לראות באופן בו הוגשה משום חוסר ניקיון כפיים מצד המבקשים.

באשר לנקודה השנייה והיא אזכור ההליך הקודם שהתנהל בין הצדדים בבית המשפט המחוזי בירושלים, אכן מצאתי עצמי תוהה כיצד מצרף מבקש פסקה אחת מתוך פסק דין בן 15 עמודים שניתן בין אותם הצדדים שבועות מספר לפני הגשת הבקשה שבפני.

יחד עם זאת, איני סבורה שבנסיבות העניין מדובר כאן בהעלמת עובדות באופן יש כדי לשלול מן המבקשים את האפשרות לבקש סעד מן היושר.

7. חוק ההגבלים העסקיים :

השאלה עליה יש להשיב בעניין זה הינה האם הפסקת האספקה מצד המשיבים מהווה "סירוב בלתי סביר" מצד "בעל מונופולין". כלומר, מדובר בשני תנאים מצטברים אשר בהתקיימם ניתן לבסס עילת תביעה על פי החוק הנ"ל.

ב"כ המבקשים טען, כאמור, כי המשיבה 1 מהווה מונופולין בתחום יבוא הסיגריות.

ב"כ המשיבים טען בתגובה כי מדובר בהפרדה מלאכותית שאין לקבלה. יש לראות בשוק הסיגריות שוק אחד ולמשיבה 1 נתח של כ- 25% בלבד משוק זה.

אינני רואה צורך להיכנס לעומקה של המחלוקת בעניין זה וזאת לאור דעתי כי התנאי הנוסף הנדרש, קרי "סירוב בלתי סביר" מצד המשיבים, אינו מתקיים במקרה דנן.

סירובו של ספק להמשיך ולהתקשר עם מפיץ מסוים, וזאת בשל מחלוקות ואובדן אמון, אינו יכול להיחשב כ- "בלתי סביר".

בהתחשב בקצב חיי המסחר, לא יתכן שחוזה מסוג זה, שלא הוגבל בזמן יחייב הצדדים לצמיתות ללא כל קשר למהות וטיב היחסים בין הצדדים. מתצהירו של מנהלה של המשיבה 2 ומעדותו בפניי, מסתבר כי היחסים בין הצדדים התדרדרו עוד לפני הגשת התביעה ע"י המבקש 2 בביהמ"ש המחוזי בירושלים. במקרה אחד אף סרבו המבקשים למכור את המותגים לתקופה קצרה וזאת כחלק ממאבק הכוחות בינם ובין המשיבים.

לבד מכך, מקובלת עלי הדעה שעצם הגשת התביעה בביהמ"ש המחוזי בירושלים יכולה להוביל לאובדן אמון אישי במבקשים שכן מדובר בתביעה לאכיפה ולפיצויים בסכום גדול ביותר, וסביר שלא ניתן להמשיך במערכת היחסים כפי שהייתה לפני כן מבלי שהדבר ישפיע על הצדדים. מה גם שמפסק הדין הנ"ל עולה כי המבקש 1 ניסה להציג את מערכת היחסים בינו ובין המשיבה 2 בשונה מהמצב שהיה קיים בפועל, כפי שנקבע על ידי כב' השופטת צור.

המסקנה היא, אם כן, כי הפסקת האספקה מצד המשיבים איננה מהווה "סירוב בלתי סביר" כמשמעותו בסעיף 29 לחוק הנ"ל ועל כן לא עומדת למבקשים עילת תביעה על פי חוזה זה.

8. אכיפה על פי דיני החוזים :

כאמור, טוען ב"כ המבקשים כי ההסכם בין הצדדים הינו הסכם ללא הגבלת זמן שלא ניתן להפסיקו כל עוד עומדים המבקשים בדרישות הסחר מצד המשיבים. טענה זו דינה להדחות. אין מחלוקת כי לכל אחד מהצדדים הזכות להביא את החוזה אל סיומו במתן הודעה סבירה. בתי המשפט אמצו גישה

זו באופן עקבי והיא אינה מהווה עוד סלע מחלוקת. הרעיון, על פיו חוזה שלא הוגבל בזמן יחייב את הצדדים לצמיתות, מנוגד להגיון המסחרי-כלכלי. לא ניתן להבטיח קיומם של יחסי אמון בכפיה. פסיקת בתי המשפט במקרים דומים קבעה במפורש שהחוזה ניתן לביטול והבעיה שנדונה בהקשר זה הייתה מהו פרק הזמן הסביר הנדרש להודעת הביטול. (ראה ע"א 442/85 זוהר נ' מעבדות טרבנול (ישראל) בע"מ ואח' פד"י מ"ד(3) 661, בעמ' 671).

כמו כן, לא ניתן לאמור כי המבקשים רכשו זכויות קניניות, כדברי השופטת נתניהו בע"א 442/85 הנ"ל בעמ' 681 :

"זכות קניין אינה מתיישבת עם טיב הקשר של המפיץ עם היצרן. הקשר אינו יוצר זכויות הפצה קניניות אלא זכויות חוזיות. אם להסכם נקצב זמן, הוא מסתיים בתומו, אלא אם הוארך הזמן במפורש או על-ידי התנהגות הצדדים. לא נקצב זמן, ניתן להביא את ההסכם לסיום על ידי מתן הודעה סבירה. הקשר בנוי על יחסי אמון. מפאת יחסים אלה לא ניתן לאוכפו. טענה, שזכות השיווק של המפיץ היא רכשו הקנייני, נוגדת את חובתו כמפיץ כלפי היצרן לקדם את עניינו של היצרן ... אילו הייתה זו זכות קניינית, כטענת המערערות, הייתה קמה להן עילה לדרוש להמשיך ולהתקיים בידם. עילה כזאת לכל הדעות אין להן. כל שהן יכולות לדרוש הוא פיצויים בגין הפסקת הקשר החוזי".

ב"כ המבקשים ביסס את טענתו לעניין האכיפה על דבריו של כב' הנשיא ברק (כתוארו היום) בע"א 442/85 הנ"ל בעמ' 704 :

"אכן, לעתים עשויה התרופה להפרת חוזה להיות צו אכיפה, אשר ימנע הפסקת החוזה ויאפשר לו קיום לתקופת הזמן הסבירה".

ברם, אין באמירה זו משום עזרה למבקשים שכן הדברים אמורים לגבי תקופת זמן סבירה ולא באכיפה לצמיתות.

יצוין כי לאחר מתן פסק הדין בבית הדין להגבלים עסקיים (תיק מונ' 1/93) סיימו הן חברת דובק והן המשיבים את התקשרותם עם מפיצים רבים כדוגמת המבקשים לאחר שנתקבל לכך אישור מבית הדין בהחלטתו.

אשר על כן, המסקנה המתבקשת היא כי לא ניתן לחייב את המשיבים להמשיך ולקיים את החוזה לצמיתות בדרך של אכיפה.

9. עשיית עושר ולא במשפט :

טענה זו הועלתה ע"י ב"כ המבקשים בקצרה בטיעוניו. כבר נקבע על ידי בעבר (ראה ת"א 1339/95) כי ניתן להכיר בעילה של עשיית עושר כבסיס למתן סעד של צו מניעה לא רק במקרים בהם ההתעשרות נעשתה שלא על פי זכות שבדין אלא גם במקרים בהם היא אינה צודקת.

ברע"א 371/89 ליבוביץ נ' א' את אליהו בע"מ פ"ד מד (1) 309 בעמ' 323 אמר הנשיא שמגר :

"במקרים אלה המבחן לשאלה אם ההתעשרות אינה כדין היא בבחינה אם התקשרות זו היא בלתי צודקת... מבחן הצדק, על פיו נבחנת השאלה האם ההתעשרות אינה כדין מודרך על פי תחושת המצפון והיושר..."

במקרה שלפנינו עוסקים המבקשים בהפצת מותגי המשיבים בקרב קמעונאים רבים וזאת לאורך שנים ארוכות. מדובר במערך עבודה והפצה שהמשיבים השקיעו רבות בהקמתו וטענתם היא כי המשיבים ייהנו באופן בלתי צודק מהשקעה זו לאחר שיפסק הקשר החוזי ביניהם.

יחד עם זאת, יש לציין שבמקרה זה מדובר ביחסי מפיץ-ספק שזהו אופייני וטבעי. כמו כן, המותגים עצמם ("מרלבורו" "קנט" "פארלמנט" ואח'). נהנים ממוניטין רב שמוקנה להם בעיקר ע"י המשיבים והיצרנים הנמצאים בחו"ל בדרך של פרסום רב באמצעי תקשורת רבים המגיעים לכל בית ולא ע"י המבקשים העוסקים בהפצה בלבד. אשר על כן, לא ניתן לאמור במקרה זה כי קיימת התעשרות בלתי צודקת של המשיבה באופן כזה שיצדיק מתן צו מניעה זמני עד למתן ההחלטה בתיק העיקרי, המתבסס על עילה זו.

10. מתן הודעה סבירה :

כאמור, ההלכה קובעת כי ניתן לסיים חוזה שאינו מוגבל בזמן בדרך של מתן הודעה מוקדמת מראש. המשיבה 2 נתנה למבקשים הודעת ביטול וסיום התקשרות בת 70 יום.

השאלה האם מדובר בפרק זמן סביר תלויה בנסיבות המקרה. טיב ואורך היחסים בין הצדדים ופרקי זמן שניתנו למפיצים אחרים יכולים ללמד על תקופתו של פרק הזמן הסביר.

ב"כ המשיבים טען כי אין מקום למתן צו מניעה זמני למשך תקופת הזמן הסבירה. במקרים שנדונו בפסיקה נפסקו פיצויים במקרים בהם נקבע כי לא נתנה תקופת זמן סבירה ואין מקום למתן צו מניעה בשלב זה. גם אם יתברר בשלב ההכרעה בתיק העיקרי כי ההודעה שנתנה הייתה בלתי סבירה, הרי שניתן יהיה לפצות את המבקשים בפיצוי כספי. בע"א 442/85 הנ"ל נאמר בעמ' 704 ע"י כב' הנשיא ברק (כתוארו היום) :

"סבירות הזמן נקבעת על פי המטרה העומדת ביסודה. כאשר ההודעה ניתנת ע"י היצרן מטרתה היא לא רק לאפשר למפיץ לכסות את הוצאותיו, להפיק רווח סביר מהעסקה ולהתארגן לסיום ההסכם תוך חיפוש אחר עסק אחר תחתיו אלא גם לאפשר למפיץ ליהנות מפרי השקעתו בזמן, בכסף ובעבודה ולאפשר לו לקבל את הרווח שבגיניו בנה שוק ועיצב לקוחות". (ההדגשה שלי - ע"א).

בנסיבות המקרה דנן ניתן לאמור שתקופה של 70 יום איננה תקופת זמן סבירה לצורך סיום ההתקשרות. המבקשים עוסקים בהפצת המותגים במשך כ- 17 שנה ולא יתכן שתינתן להם תקופה כה קצרה להתארגן ולחפש עסק אחר אליו יפנו כתוצאה מסיום ההתקשרות. החיפוש אחר מקור תעסוקה אחר כאשר המבקשים עדיין מנהלים את עסקם מעניק להם נקודת התחלה טובה יותר.

שיקולי מאזן הנוחות נוטים לטובתם של המבקשים למתן צו אכיפה לתקופת הזמן הסבירה. זהו עסקם היחיד של המבקשים והנזק שיגרם להם ולעובדים אותם הם מעסיקים כתוצאה מאיבוד פרנסתם בהתראה כה קצרה גדולה יותר מן הנזק שיגרם למשיבה 2 בהמשך הקשר עימם למספר

חדשים כפי שפורט לעיל. מנהלה של המשיבה 2 ציין בחקירתו הנגדית בפניי, כי מפיצים אחרים קבלו הודעת סיום התקשרות בת ששה חודשים ולא ראיתי סיבה להפלות בין המפיצים. תקופה של 6 חודשים גם היא אינה תקופה ארוכה אך סבירה בנסיבות העניין.

נראה לי כי תקופה של ששה חודשים מהווה פרק זמן סביר בנסיבות העניין לסיום ההתקשרות ויהיה זה צודק והוגן להעניק תקופה זו גם למבקשים.

עדיין נותרה לדיון השאלה האם יש מקום להשלים את משך תקופת ההודעה בדרך של צו מניעה או שמא יש להמתין להחלטה בתיק העיקרי.

לעניין זה יפים דבריו של הנשיא ברק, שם בעמ' 704:

"אכן, לעיתים עשויה התרופה להפרת החוזה להיות צו אכיפה אשר ימנע הפסקת החוזה ויאפשר לו קיום לתקופת הזמן הסבירה".

דעתי היא כי המקרה נשוא דיון זה נכנס לגדר המקרים בהם ניתן לתת צו אכיפה לתקופת הזמן הסבירה. המבקשים והמשיבה 2 עובדים יחד למעלה מעשר שנים והארכת הקשר במספר חודשים לא תגרום נזק למשיבה 2. יצוין עוד כי הסיגריות המיובאות הינן מוצר המפוקח ע"י משרד התמ"ס והן נמכרות במחיר אחיד. אי לכך הנזק שיגרם למשיבות אינו רב שכן ממילא נמכרים המותגים לצרכן במחיר אחיד. המסקנה מן האמור היא, כי יש מקום ליתן צו מניעה זמני לטובת המבקשים לתקופת הזמן הסבירה, קרי, ששה חודשים מיום הודעת הביטול (ולא עד למתן פסק הדין בתיק העיקרי).

11. סוף דבר

מן המקובץ עולה כי המבקשים לא הוכיחו קיומה של עילה שתעניק להם סעד בדרך של צו מניעה זמני עד למתן פסק דין בתיק העיקרי. למרות זאת, מצאתי שלא ניתנה למבקשים הודעת זמן סבירה לסיום ההתקשרות ולכן יהיה זה ראוי וצודק להעניק למבקשים סעד חלקי על-ידי מתן צו מניעה זמני לתקופה של ששה חודשים מיום הודעת הביטול שניתנה ביום 10.9.95. ניתן בזאת צו מניעה זמני האוסר על המשיבה 2 להפסיק את הספקתם הסדירה של כלל המותגים אותם היא משווקת למבקשים וזאת עד ליום 10.3.96. למען הסר ספק, החל מיום 10.3.96 תוכל המשיבה 2 לשווק את מותגיה באזור בו פועלים המבקשים באמצעות מפיצים אחרים.

בנסיבות העניין, ישאו המבקשים בהוצאות הבקשה בסך של 2,000 ש"ח + מע"מ צמוד ונושא ריבית כחוק מהיום ועד התשלום בפועל.

ניתן היום, 31.10.1995, והודע.